

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 500

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 131 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	2–3
Decizia nr. 216 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	4–5
Decizia nr. 349 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	5–7
Decizia nr. 355 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	7–9
Decizia nr. 443 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din cap. VI din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.....	9–12
Decizia nr. 489 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 131**

din 1 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului
nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009
și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat prin art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din Sacalaz în Dosarul nr. 20.732/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.732/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat prin art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din Sacalaz.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, prin modificările aduse Codului fiscal, sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 4 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Ordonanța de urgență stabilește obligații fiscale determinate în baza unei situații anterioare intrării sale în vigoare, ceea ce este de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 32 pct. 1 sunt neconstituționale, încălcând prevederile art. 115 și 139 din Legea fundamentală, prin aceea că s-a

legiferat în domeniul impozitelor și taxelor printr-o ordonanță de urgență, iar nu printr-o lege a Parlamentului, astfel cum dispune textul constituțional.

Judecătoria Timișoara arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că instanța de judecată a sesizat instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat prin art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale. Se observă că dispozițiile art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Așa fiind, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009.

Ulterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit art. II din ordonanță, aceasta intră în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010. Potrivit art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, art. 18

alin. (2)—(7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.”;

— Art. 18 alin. (2)—(4) este abrogat;

— Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009: „Prevederile art. 32—34 intră în vigoare la data de 1 mai 2009.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la separația puterilor în stat, art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii și art. 139 referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

II. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că, prin Decizia sa nr. 1.286 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824

din 9 decembrie 2010, a respins această excepție ca neîntemeiată. Astfel, Curtea a reținut că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, în consecință, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane. Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective. Întrucât, astfel cum s-a arătat, stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și a condițiilor de impozitare intră în competența exclusivă a legiuitorului, adoptând reglementarea prevăzută la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Guvernul, în calitate sa de legiuitor delegat, a acționat în limitele acestei competențe, prin stabilirea unei baze impozabile certe care să asigure un tratament echitabil și corect pentru toți, neputându-se reține că astfel ar fi contravenit principiului așezării juste a sarcinilor fiscale.

În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale Codului fiscal și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, fapt ce duce la o încălcare evidentă a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din Sacalaz în Dosarul nr. 20.732/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 15 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Viorica Dorel Dumitrescu și Eliza Elena Dumitrescu în Dosarul nr. 12.861/200/2009 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, personal, partea Călin Constantin Macovei, lipsă fiind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 243/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.861/200/2009, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Viorica Dorel Dumitrescu și Eliza Elena Dumitrescu într-o cauză civilă având ca obiect partaj succesoral.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001, referitoare la constatarea dreptului de proprietate pe cote-părți ideale pentru persoanele îndreptățite, care au solicitat restituirea imobilelor, precum și cele referitoare la preluarea de către acești moștenitori a cotelor convenite celorlalți, care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III din actul normativ menționat, contravin normelor constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate și celor ale art. 46 privind dreptul la moștenire.

Tribunalul Buzău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că acordarea măsurilor reparatorii către persoanele îndreptățite este condiționată de formularea unei cereri de restituire a imobilelor preluate abuziv. Nerespectarea acestei

proceduri nu conduce însă la pierderea calității de moștenitor, ci are ca efect pierderea dreptului de a mai beneficia de măsurile reparatorii instituite de Legea nr. 10/2001, în favoarea celorlalți moștenitori legali sau testamentari, care s-au conformat prevederilor legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale. Astfel, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a textului de lege față de dispozițiile art. 44 și 46 din Constituție, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 243/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care prevăd că:

— Art. 4: „(1) În cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite coproprietare ale bunului imobil solicitat, dreptul de proprietate se constată sau se stabilește în cote-părți ideale, potrivit dreptului comun. [...]”

(4) De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate, coroborat cu art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 243/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007.

Prin această decizie, Curtea a constatat că reglementarea criticată condiționează acordarea măsurilor reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 de formularea unei cereri de restituire a

imobilelor preluate în mod abuziv de către moștenitorii care au acceptat sau nu succesiunea. Pentru moștenitorii care nu au acceptat inițial succesiunea, cererea are valoare de acceptare pentru bunurile a căror restituire se solicită, în temeiul art. 4 alin. (3) din această lege, reglementare ce dă expresie caracterului reparatoriu al Legii nr. 10/2001.

Sub acest aspect, repunerea în termenul de acceptare a moștenirii, pentru bunurile preluate abuziv de statul totalitar, cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului *restitutio in integrum*, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție, privind garantarea dreptului de proprietate privată. Scopul este acela de a pune capăt perpetuării stării de incertitudine instituită în derularea raporturilor juridice, iar nu acordarea unui avantaj necuvenit, stabilit arbitrar, ce generează

o inegalitate între succesibilii care au acceptat moștenirea în termenul instituit prin prevederile Codului civil și cei care sunt repuși în termenul de acceptare, prin art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

Așadar, neformularea unei astfel de cereri nu conduce la pierderea calității de moștenitor, ci are ca efect pierderea dreptului de a mai beneficia de măsurile reparatorii instituite de Legea nr. 10/2001, ce revine celorlalți moștenitori legali sau testamentari care s-au conformat prevederilor legii, astfel încât susținerile autorilor excepției sunt neîntemeiate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Viorica Dorel Dumitrescu și Eliza Elena Dumitrescu în Dosarul nr. 12.861/200/2009 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 349

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a amânat, succesiv, pronunțarea pentru data de 3 martie 2011, având nevoie de timp pentru a delibera, și apoi pentru data de 10 martie 2011, din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu participarea în ședința publică din data de 22 februarie 2011 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 381/43/2009.

Dezbaterile au avut loc la data de 22 februarie 2011 în prezența reprezentantului Ministerului Public, dezbaterile fiind

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 381/43/2009, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost invocată de instanța de judecată, din oficiu, într-un dosar având ca obiect soluționarea unui recurs în materia procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează dispozițiile art. 7 alin. (1) din

Legea nr. 85/2006 ca referindu-se la comunicarea hotărârilor judecătorești prin simpla publicare în formă electronică, având în vedere și faptul că art. 7 alin. (5) lasă la latitudinea executivului și altor instituții publice (Oficiul Național al Registrului Comerțului) adoptarea de acte normative și tehnice cu privire la procedura de judecată, în mod particular la modul de comunicare a hotărârilor judecătorești emise de judecătorul-sindic, inferioare legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul cuprins: *„Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare. Buletinul procedurilor de insolvență va fi realizat și în formă electronică.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 126 alin. (2) privind instanțele judecătorești din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Referitor la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/2006, Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Decizia nr. 564 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 18 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009.

Prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 7 sunt contrare prevederilor art. 24 și 53 din Constituție, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, *ulterior deschiderii procedurii insolvenței*, se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Ulterior Deciziei nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2011, a fost introdus la art. 7 un nou alineat, alin. (3¹), modificat prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, cu următorul cuprins: *„prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicarea actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, și prin Buletinul procedurilor de insolvență. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.”*

Curtea reține că, față de dispozițiile art. 7 alin. (1), care prevăd că *„citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare”*, noul text oferă garanții suplimentare persoanelor împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, prin instituirea obligației ca prima citare și comunicarea actelor de procedură către acestea, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, să se realizeze atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.

De altfel, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, că citarea și comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și au drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia. Părțile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic și să consulte dosarul în vederea cunoașterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta, iar, pe de altă parte, au posibilitatea de a solicita în cadrul cheltuielilor de judecată toate sumele avansate în vederea realizării drepturilor lor pe calea acestei proceduri, invocând în acest sens dispozițiile Codului de procedură civilă privind cheltuielile de judecată, aplicabile în temeiul art. 149 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, Curtea a reținut că nu poate fi privit ca aducând atingere dreptului la apărare faptul că, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, persoanele notificate vor fi citate și li se vor comunica actele de procedură prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență.

Distinct de cele mai sus arătate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de modul de aplicare și interpretare a textelor criticate, considerând că acestea sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că hotărârea judecătorească de deschidere a procedurii insolvenței este un act de procedură ce se va comunica exclusiv prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvență, fără a fi necesară comunicarea, în copie și conform dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la comunicarea actelor de procedură, direct părților procesuale, în vederea exercitării și/sau motivării recursului. Or, potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea

deschiderii procedurii se realizează conform Codului de procedură civilă, care, la art. 266 alin. 3, prevede că hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul când aceasta este necesară pentru curgerea termenului de exercitare a apelului și recursului, într-un termen de 7 zile de la pronunțarea hotărârii.

Împrejurarea că unei părți nu i-a fost comunicată hotărârea judecătorească nu constituie o problemă de constituționalitate, ci ține de aplicarea și interpretarea legii, care este apanajul instanțelor de judecată și nu intră în atribuțiile instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 381/43/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 355

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Stelian Aivăncesei în Dosarul nr. 4.193/193/2010 al Judecătoria Botoșani.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate, Stelian Aivăncesei, lipsind cealaltă parte, pentru care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, expunând, pe larg, considerentele care fundamentează temeinicia acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.193/193/2010, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**, excepție invocată de Stelian Aivăncesei, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că drepturile sale salariale au fost stabilite prin încheierea contractului individual de muncă, salariul fiind indexat și majorat legal prin ordonanțe ale Guvernului, iar potrivit art. 10 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu. De asemenea, potrivit art. 78 din același cod, în cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va

dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, iar la solicitarea salariatului, instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

Consideră că aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, în situația sa, este nelegală, deoarece aceasta nu face diferența între drepturile salariale obținute prin sentințe judecătorești definitive și executorii în cazul salariaților din instituțiile publice care au obținut o completare a acestor drepturi, deoarece li s-au acordat anumite sporuri, prime etc. la salariul stabilit prin contractul individual de muncă, ceea ce în cazul său nu este aplicabil, întrucât drepturile salariale nu au fost obținute prin sentințe, și au fost stabilite prin negocieri directe cu respectarea prevederilor legale. Mai mult, în cazul său, se instituie o discriminare, deoarece contractul de muncă a încetat abuziv, nu a beneficiat de salariu, ceea ce nu este același lucru cu salariații din instituțiile publice care au beneficiat de salariu, iar drepturile salariale stabilite prin sentințe sunt doar o completare a acestora.

Judecătoria Botoșani opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, prin care se suspendă executarea hotărârilor judecătorești, având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eşalonarea plății până în anul 2014, încalcă prevederile constituționale și convenționale referitoare la neretroactivitatea legii civile și generează discriminare, restrângerea dreptului de acces liber la justiție și a dreptului de proprietate, creanțele având caracterul unui bun, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, relevantă fiind în acest sens practica Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*). Mai mult, se poate aprecia o încălcare a dreptului la un proces echitabil și la măsuri de protecție socială, dreptul la un trai decent. Este adevărat că în situații de excepție cum ar fi îndatorare excesivă, încetare de plăți, dificultăți financiare deosebite, este admisibilă o eşalonare a acestor drepturi, astfel cum și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa a avut în vedere acest aspect, cu condiția ca aceste plăți să se facă într-un termen rezonabil, apreciind că prelungirea fazei de executare de 2 ani și 10 luni constituie un asemenea termen. În cauza de față, prelungirea fazei de executare pe o perioadă de 4—5 ani și chiar mai mult nu poate fi considerată o perioadă rezonabilă, chiar în contextul unui deficit bugetar și a unor condiții economice dificile.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 1. alin. (1): „(1) *Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:*

a) *în anul 2012 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;*

b) *în anul 2013 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;*

c) *în anul 2014 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.”*

Autorul excepției susține că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Din economia textelor criticate se constată că acestea reglementează o procedură de executare după care se va realiza plata unor sume prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect **acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii.**

Deși prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, cu modificările și completările ulterioare, nu fac diferența explicită între drepturile salariale obținute prin sentințe judecătorești definitive și executorii în cazul salariaților din instituțiile publice care au obținut o majorare sau o completare a acestor drepturi, prin care li s-au acordat anumite sporuri, prime etc. la salariul stabilit prin contractul individual de muncă, și drepturile salariale cuprinse în contractul individual de muncă, se poate reține că întinderea de aplicare a acesteia, așa cum de altfel reiese și din titlul său, este circumscrisă la hotărâri judecătorești prin care au fost acordate drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și nu la hotărâri judecătorești prin care instituțiile publice sunt obligate la plata unor sume de bani în favoarea salariaților ca urmare a concedierilor efectuate în mod netemeinic sau nelegal.

Prin urmare, una este situația în care anumite categorii de salariați au sesizat instanțele judecătorești pentru a obține aplicarea unor dispoziții legale prin care să obțină o majorare a drepturilor salariale, majorare care le-a fost refuzată de angajator tocmai pe motivul că acele dispoziții legale nu se aplică, și alta este situația în care un salariat a sesizat instanța pentru ca aceasta să constate concedierea sa nelegală și să dispună revenirea la situația anterioară, prin urmare să restabilească ordinea de drept încălcată.

În prima situație este vorba de obținerea unor drepturi de natură salarială care nu au fost acordate prin procedura normală și nu este cazul a distinge motivele pentru care angajatorii — instituții publice — nu au acordat aceste drepturi, iar drepturile astfel obținute grevează bugetul public fără ca Guvernul să aibă posibilitatea să angajeze cheltuieli de natură salarială prin bugetul de stat.

Doar pentru această stare de lucruri Guvernul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, care a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, prin care a eșalonat acordarea acestor drepturi cuprinse în hotărâri judecătorești pe o perioadă de timp care să poată fi susținută de resursele financiare ale bugetului.

De altfel, Curtea constată că prima eșalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii a fost reglementată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, având ca **obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sistemul justiției**. Ulterior acestui act normativ a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, ce reglementează eșalonarea plății sumelor prevăzute în titlurile executorii, **având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar**.

În consecință, ținând cont de intenția legiuitorului, este evident că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar nu vizează ipoteza art. 78 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ci ipoteza unor drepturi salariale suplimentare obținute prin legi speciale.

II. Persoanele care au câștigat în instanță drepturi salariale ca urmare a concedierii, după ce instanța de judecată a stabilit că aceasta a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, așa

cum este prevăzut în art. 78 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, se află în altă situație juridică decât cea vizată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

Potrivit prevederilor invocate din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, iar la solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

Potrivit principiului de drept *quod nullum est, nullum producit effectum*, consecințele juridice ale aplicării sancțiunii nulității constau, pe de o parte, în lipsirea actului de efectele contrarii normelor ce ar fi trebuit avute în vedere la încheierea sa și, pe de altă parte, în restabilirea legalității.

Or, restabilirea legalității, ca efect al nulității, implică restabilirea situației anterioare. Aceasta presupune ca persoana în cauză, ca urmare a anulării concedierii, să ajungă la situația de a-și recupera toate drepturile de care a fost deposedată prin actul nelegal al angajatorului, respectiv să își recupereze statutul de salariat, funcția sau postul, locul de muncă, să primească salariul retroactiv cu titlu de despăgubiri și celelalte drepturi de care ar fi beneficiat.

Având în vedere cele expuse, Curtea constată că aspectele invocate de autorul excepției, în realitate, nu vizează o problemă ce ține de contenciosul constituțional, ci este o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Stelian Aivăncesei în Dosarul nr. 4.193/193/2010 al Judecătoriei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 443

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din cap. VI din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate, excepție ridicată de Dan Horia Maxim, Clementina Robertina Ion, Dan Dumitru Sicoe, Patricia Răduț, Liliana Spirescu, Liviu Teodor Istrățoiu, Dan Nedelcu, Valentin Mărăcinescu, Dumitru Rădoi, Rodrig Dinulescu, Dan-Cătălin Constantin, Ralu Cereceanu, Gabriel Crișan, Valentin Stanislav, Bratiloveanu Gigel, Cheregi Dumitru, Ion Șerban, Mircea Toader, Ion Cernivceanu, Constantin Ene, Dan Dănățoiu, Cristian Mateescu, Ioan Mateescu, Anamaria Deliu, Gabriel Belkine, Ștefan Porojan, Mihaela Simion, Corina Rechițean, Simona Mărăscu, Ovaghim Stroe, Nicolae Grigoreanu, Mihail Plângă, Tiberiu Josan, Marius Viționescu, Firan Vasilescu, Radu Moldovan, Constantin Mugur Budescu, Mircea Borzea, Valer Dănuț Crișan, Simona Rusu-Munțiu, Constantin Miu, Bogdana Diaconescu, Florentina Nazat, Gabriel Ion Duțu, Gabriel Buzea, Răzvan Dumitrescu, Viorel Onel, Ștefan Puiu, Sarmiza Bumbaru, Ionel Melcioiu, Ștefan Ștefănescu, Andrei Petre, Remus Rădulescu, Adrian Cristea, Nicolae Hârlav, Mihai Burghel, Anton Costescu, Gabriel Dumitrescu, Rodica Pârjolea, George Petrușan, Marian Postelnicu, Dorin Refca, Sorin Toader, Ovidiu Costea, Ioan Câmpean, Gheorghe Vlad, Nicu Manolache, Dumitru Anca, Adriana Nica, Vodița Popescu, Răzvan Alex Cuc, Sorin Popescu, Vasile Gheorghe Cârțână, Florica Croitoru, Carmen Iacob, Diana Sturz, Monica Ghișe, Monica Andronic, Marius Dragoș, Vasile Cojocar, Rașoga Mariana, Alina Spătăriu, Dragoș Sorin Petrescu, Gheorghe Georgescu, Augustin Nicolae Pop, Raluca Constantinescu, Claudia Antoanela Munteanu, Mihaela Gavrilăscu, Natalia Berezintu, Armeanu Constanța Dumitru, Maria Tociu, Octavia Cerchez, Victor Grigorescu, Aurelian Gavrilăscu, Dan Dinuța, Diana Codău, Constantin Nica și Iulia Manea cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect cererea de plată a salariilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 31 din Legea nr. 495/2004 sunt neconstituționale în măsura în care prin aceste dispoziții se creează un regim diferențiat între personalul cu statut de funcționar public și personalul cu statut de diplomat care prestează aceeași activitate conform fișei postului. În acest sens, arată că Departamentul de comerț exterior a fost încadrat de-a lungul existenței sale în diferite structuri, inclusiv în cadrul Ministerului Afacerilor Externe. În acest interval, încadrarea personalului în Departamentul de comerț exterior s-a făcut cu statutul de diplomat. Ulterior, când Departamentul de comerț exterior a trecut în subordinea Ministerului Economiei și Comerțului, personalul încadrat a primit statutul de funcționar public și a fost remunerat în consecință.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate nu sunt neconstituționale, deoarece ele au în vedere faptul că persoanele încadrate în ipoteza art. 31 din Legea nr. 495/2004, chiar dacă funcționează în administrația centrală, sunt încadrate pe funcții și grade diplomatice. În același timp, arată că numai instanța care judecă fondul cauzei poate aprecia dacă reclamanților li se cuvin sau nu drepturile prevăzute de articolul în cauză.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate nu sunt neconstituționale, deoarece ele au în vedere faptul că persoanele încadrate în ipoteza art. 31 din Legea nr. 495/2004, chiar dacă funcționează în administrația centrală, sunt încadrate pe funcții și grade diplomatice. În același timp, arată că numai instanța care judecă fondul cauzei poate aprecia dacă reclamanților li se cuvin sau nu drepturile prevăzute de articolul în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât, ulterior sesizării, dispozițiile art. 31 din Legea nr. 495/2004 au fost abrogate prin art. 48 alin. (1) pct. 10 din Legea-cadru nr. 330/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Având în vedere modificările legislative intervenite, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 76 din Legea nr. 47/1992, a solicitat secretarului general al Guvernului să comunice în ce minister se află încadrată în prezent Direcția generală de comerț exterior, precum și detalii privind structura personalului acestei direcții și dispozițiile legale cărora se supune salarizarea acestuia.

Prin Adresa cu nr. 15A/2.355/CA din 17 martie 2011, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.655 din 21 martie 2011, secretarul general al Guvernului a arătat că fosta Direcție generală de comerț exterior funcționează în prezent sub denumirea de Direcția generală comerț și relații internaționale în cadrul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 35.074/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate.**

Excepția a fost ridicată de Dan Horia Maxim, Clementina Robertina Ion, Dan Dumitru Sicoe, Patricia Răduț, Liliana Spirescu, Liviu Teodor Istrățoiu, Dan Nedelcu, Valentin Mărăcinescu, Dumitru Rădoi, Rodrig Dinulescu, Dan-Cătălin Constantin, Ralu Cereceanu, Gabriel Crișan, Valentin Stanislav, Bratiloveanu Gigel, Cheregi Dumitru, Ion Șerban, Mircea Toader, Ion Cernivceanu, Constantin Ene, Dan Dănățoiu, Cristian Mateescu, Ioan Mateescu, Anamaria Deliu, Gabriel Belkine, Ștefan Porojan, Mihaela Simion, Corina Rechițean, Simona Mărăscu, Ovaghim Stroe, Nicolae Grigoreanu, Mihail Plângă, Tiberiu Josan, Marius Viționescu, Firan Vasilescu, Radu Moldovan, Constantin Mugur Budescu, Mircea Borzea, Valer Dănuț Crișan, Simona Rusu-Munțiu, Constantin Miu, Bogdana

Afaceri, conform Hotărârii Guvernului nr. 720/2010 pentru aprobarea restructurării și reorganizării în Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.634/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri. Personalul preluat în cadrul acestei direcții era format din funcționari publici de conducere și execuție, personal diplomatic și personal contractual. Încadrarea de-a lungul timpului într-o categorie sau alta s-a făcut în condițiile actelor normative de recrutare și promovare a diferitelor categorii de salariați. Preluarea personalului în cadrul Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri s-a făcut conform legii, cu menținerea funcției și a drepturilor salariale.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, Adresa secretarului general al Guvernului nr. 15A/2.355/CA din 17 martie 2011, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 din Legea nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și instituturile culturale românești din străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, dispoziții potrivit cărora: „*Drepturile prevăzute în prezentul capitol pentru membrii Corpului diplomatic și consular al României se acordă și personalului care ocupă funcții de execuție specifice Ministerului Afacerilor Externe, prevăzute în anexa nr. 2, precum și personalului încadrat pe funcții și grade diplomatice din administrația centrală a Ministerului Economiei și Comerțului.*”

Autorii excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 23 alin. (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind remunerarea egală pentru muncă egală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a fost abrogat prin art. 48 alin. (1) pct. 10 din partea III cap. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Ulterior, și Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din cap. IV din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a

personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

Atât Legea-cadru nr. 330/2009, cât și Legea-cadru nr. 284/2010 au preluat reglementarea diferită a drepturilor salariale ale personalului încadrat în Direcția generală comerț și relații internaționale, în funcție de statutul acestuia. Astfel, Legea-cadru nr. 284/2010, preluând reglementarea asemănătoare a Legii-cadru nr. 330/2009, a prevăzut în art. 5 din cap. VI din anexa nr. V: *Familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație”* că „*Celelalte categorii de personal angajate în Ministerul Afacerilor Externe, personalul din Institutul Diplomatic Român, precum și personalul încadrat pe funcții și grade diplomatice din administrația centrală a Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri beneficiază de toate drepturile bănești și obligațiile prevăzute pentru membrii Corpului diplomatic și consular al României.*” În același timp însă în anexa nr. 1 *Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”*, pct. II din secțiunea 1 din cap. 2 stabilește distinct salariile de bază pentru personalul care îndeplinește funcții specifice comerțului exterior și cooperării economice.

Analizând motivarea excepției, Curtea constată că nemulțumirea autorilor acesteia provine nu atât din faptul că personalul încadrat cu statutul de diplomați beneficiază de o reglementare a salariilor mai favorabilă, cât din faptul că nu sunt prevăzute aceleași drepturi și pentru personalul având statut de funcționari publici. Or, o astfel de situație nu poate fi soluționată de Curtea Constituțională pe calea controlului de constituționalitate, întrucât declararea ca neconstituțională a prevederilor privind salarizarea personalului cu statut de diplomat ar lipsi de efect reglementările spre a căror aplicare autorii excepției tind, în realitate. Pe de altă parte, adăugarea la lege, în sensul de a se completa ipoteza normei cu categoria personalului având statut de funcționar ar fi contrară art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

Oricum, Curtea constată că cele două categorii de personal puse în discuție se află, cel puțin sub aspectul condițiilor în care au dobândit statutul de diplomat, respectiv de funcționar public, în situații diferite. Din acest statut izvorăsc drepturi și obligații diferite guvernate de o reglementare distinctă. Faptul că, în practică, este posibil ca cele două categorii de personal să desfășoare o activitate identică, poate constitui un indiciu al faptului că actele normative conform cărora a fost încadrat personalul în actuala Direcție generală comerț și relații internaționale sunt susceptibile de critică. Întrucât însă aceste reglementări nu constituie obiect al excepției de neconstituționalitate, iar în ceea ce privește textul de lege criticat, instanța de contencios constituțional nu poate proceda la completarea acestuia în sensul dorit de autorii excepției, Curtea urmează a respinge excepția ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din cap. VI din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Dan Horia Maxim, Clementina Robertina Ion, Dan Dumitru Sicoe, Patricia Răduț, Liliana Spirescu, Liviu Teodor Istrățoiu, Dan Nedelcu, Valentin Mărăcinescu, Dumitru Rădoi, Rodrig Dinulescu, Dan-Cătălin Constantin, Ralu Cereceanu, Gabriel Crișan, Valentin Stanislav, Bratiloveanu Gigel, Cheregi Dumitru, Ion Șerban, Mircea Toader, Ion Cernivceanu, Constantin Ene, Dan Dănățoiu, Cristian Mateescu,

Ioan Mateescu, Anamaria Deliu, Gabriel Belkine, Ștefan Porojan, Mihaela Simion, Corina Rechițean, Simona Mărăscu, Ovaghim Stroe, Nicolae Grigoreanu, Mihail Plângă, Tiberiu Josan, Marius Viționescu, Firan Vasilescu, Radu Moldovan, Constantin Mugur Budescu, Mircea Borzea, Valer Dănuț Crișan, Simona Rusu-Munțiu, Constantin Miu, Bogdana Diaconescu, Florentina Nazat, Gabriel Ion Duțu, Gabriel Buzea, Răzvan Dumitrescu, Viorel Onel, Ștefan Puiu, Sarmiza Bumbaru, Ionel Melcioiu, Ștefan Ștefănescu, Andrei Petre, Remus Rădulescu, Adrian Cristea, Nicolae Hârlav, Mihai Burghel, Anton Costescu, Gabriel Dumitrescu, Rodica Pârjolea, George Petrușan, Marian Postelnicu, Dorin Refca, Sorin Toader, Ovidiu Costea, Ioan Câmpean, Gheorghe Vlad, Nicu Manolache, Dumitru Anca, Adriana Nica, Vodița Popescu, Răzvan Alex Cuc, Sorin Popescu, Vasile Gheorghe Cârțână, Florica Croitoru, Carmen Iacob, Diana Sturz, Monica Ghișe, Monica Andronic, Marius Dragoș, Vasile Cojocar, Rașoga Mariana, Alina Spătăriu, Dragoș Sorin Petrescu, Gheorghe Georgescu, Augustin Nicolae Pop, Raluca Constantinescu, Claudia Antoanela Munteanu, Mihaela Gavrilăscu, Natalia Berezintu, Armeanu Constanța Dumitru, Maria Tociu, Octavia Cerchez, Victor Grigorescu, Aurelian Gavrilăscu, Dan Dinuța, Diana Codău, Constantin Nica și Iulia Manea în Dosarul nr. 35.074/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 489

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, precum și a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile

administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Corneliu Tiberiu Ciocu în Dosarul nr. 1.086/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.086/108/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în**

perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 a fost ridicată de statul român, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost invocată de Corneliu Tiberiu Ciocu cu ocazia soluționării unei acțiuni prin care se solicită, în baza Legii nr. 221/2009, plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată următoarele:

I. Referitor la art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de

judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, se confirmă susținerile în sensul că pe rolul instanțelor judecătorești sunt foarte multe cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „*privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice*”. Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral

cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa, ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza *Țarălungă*, Cauza *Temeșan sau Cauza Oancea*”.

II. Referitor la art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2) și (6), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 52 alin. (1) și (3), art. 115 alin. (1), (4) și (6), art. 124 alin. (2) și (3) și art. 148 alin. (2).

Consideră că este neconstituțională modificarea adusă art. 5, prin care s-a stabilit un plafon maxim al despăgubirilor, afectându-se astfel independența justiției atât timp cât sunt impuse instanțelor de judecată limite pentru acordarea unor despăgubiri morale pentru prejudiciul moral suferit. De asemenea, prevederile criticate încalcă principiul neretroactivității legii, având în vedere faptul că acestea se aplică inclusiv cauzelor în care exista, la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, o hotărâre pronunțată în primă instanță, iar art. 115 alin. (6) din Constituție este încălcat deoarece modificarea Legii nr. 221/2009 s-a făcut prin ordonanță de urgență, cu afectarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Autorul excepției mai susține că prin art. II se instituie o inegalitate între persoanele care nu dețin o hotărâre judecătorească definitivă și cele care sunt în posesia unor hotărâri judecătorești.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 este neîntemeiată, întrucât dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul moral nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5). Impactul social asupra bugetului de stat prin acordarea acestui drept prin art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu poate constitui motiv de neconstituționalitate a textului legal atâta vreme cât prejudiciul moral decurge în acest caz din încălcarea unor drepturi fundamentale ale cetățenilor.

În ceea ce privește însă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, opinează în sensul că aceasta este întemeiată. Astfel, apreciază că dispozițiile criticate din acest act normativ încalcă art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor morale, o discriminare a persoanelor persecutate politic și care solicită despăgubiri în baza acestei legislații speciale față de persoanele care solicită despăgubiri morale pentru erori judiciare pe calea dreptului comun. În opinia instanței, aceste dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă și

independența justiției, consacrată prin art. 124 alin. (3) din Constituție, întrucât impun o limită a despăgubirilor morale ce pot fi acordate de instanță, precum și art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, pentru că impun aplicarea unui text legal unor acțiuni care au fost deja soluționate în primă instanță.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, și cele ale art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Din examinarea motivelor de neconstituționalitate invocate, Curtea observă că, de fapt, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorul vizează numai art. I pct. 1 și art. II din acest act normativ.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—

22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea; [...].»

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1¹).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate, statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate ridicate de către acesta îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, modificate prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții care, în prezent, au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

[...]”.

Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 are următorul cuprins: „Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit căroră „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, în timp ce autorul excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 apreciază că acestea aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 52 alin. (1) și (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 115 alin. (1), (4) și (6) referitor la delegarea legislativă, art. 124 alin. (2) și (3) privind înfăptuirea justiției și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cele ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență nr. 62/2010 — prin care se plafonează despăgubirile prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 — sunt neconstituționale în raport cu criticile formulate.

Totodată, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a

constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009,

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, și a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Corneliu Tiberiu Ciocu în Dosarul nr. 1.086/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

